

ikke ved sin Skiødisløshed, eller Forsømmelse, er skyldig udj, da kand Skyldneren Pantet ej igienkræve, (og Creditor mister det, som hand der paa laant haver.)

5-7-4. Haandfaaet Pant maa ingen til anden overdrage for højere Sum, end som hand det selv til Pant annammet haver, og naar den Pantsetten-dis betaler Hovedstoelen, som det er udsat for, med sin tilbørlig Rente skadisløs, da bør Pantet hannem igien at leveris af den, som det er overdraget til, og hand søge sin Skadis Opretning hos den, som det til hannem overdrog.

5-7-5. [Kommer der Ild i pantsat Huus, eller andet ikke haandfaaet Pant kommer til Ulykke, da er det den Pantsettendis Skade, og hand er pligtig til dog alligevel at betale den Panthavendis.]

5-7-14. Have der fleere Pant i et Gods, eller Huus, da maa den første Panthavendis udløse de andre; Men vil hand ikke, da maa de, der ere efter hannem, hannem udløse, saa at hand nøjagtigen og billigen for sin Fordring bliver betalt.

5-7-17. [Dersom den Panthavendis ikke vil blive ved sit Pant, da haver hand Magt til at lade sig indføre for sin Fordring i Skyldnerens andre Midler og Gods, med mindre der skeer Opbud af Skyldneren, eller Arv og Gield fragaais; Men hvis den, som Jordegods i Pant haver, vil tage sin Betaling i Jordegods, da bør hand først at antage sit Pant, saa vit det tilstrekker, og siden i andet Debitorens Jordegods.]

8. Capitel.

Om Laan, Leie og betroet Gods

5-8-1. Laan maa ej fortabis, men skal lydisløst hiemkomme og lige saa got, som mand det annammede, være sig Fæ, Klæde, Vaaben, eller andet Gods. End forkommer det, saa at det ikke kand igienskaffis, da bør dets Værd nøjagtig at betalís.

5-8-2. [Men omkommer den, som fik til Laans Heste, eller Bester, og hand selv førte dem, tillige med dennem, da betalís de ej igien; Ti den bør ej Laan at føre igien, som ikke kunde frelse sit eget Liv.]

5-8-12. Giør nogen Fremlaan, sælger, eller pantsetter det, som hand selv til Laans bekommet haver, da maa den, som det udlaant haver, søge sit igien hos hvilken hand vil, enten den, som det til Laans bekom, eller den, som det findis hos; (Og hvo som sælger, eller pantsetter det, som hannem laant er, hand bør at bøde til den, som udlaante, foruden Laanets Igiengivelse ogsaa sine tre Mark.)

5-8-13. [Hvilket Huus mand lejer, det beholder og bruger hand som sit eget, indtil Lejemaal er ude, og Leje gaar for Eje, til Fardag er ude, om end skjønt Ejermanen sælger Huset til én anden.]

5-8-14. Annammer nogen anden Mands Gods i Forvaring og til at giemme, da bør hand det at giemme som sit eget Gods. End kommer der Ild i hans Huus og opbrænder det, eller Tyve bortstieie det, eller det af anden Ulykke forkommer tillige med hans eget Gods, da være hand angerløs. End vorder hans eget Gods bevaret, og det bevisis, at hand hafde Tid og Lejlighed det betroede Gods med sit at frelse, da gielde hand igien det, som hand i Forvaring annammet hafde.

9. Capitel.

Om Hittegods

5-9-6. Hitter man Bier i Skov, eller Mark, eller paa Kirkegaard, og ingen følger dem, da høre de hannem til; Tj saa snart som Bier flye af Ejermanens Øjesyn, da maa hand tage dem, som dem først finder, dog hannem skadisløs, som Stædet tilkommer, hvor Bierne tagis.

10. Capitel.

Om Jord, Eiendom, Fælet, Jagt, Fiskerj.

5-10-49. [Ingen maa paa anden Mands Jord uden hans Villie Huus eller nogen Bygning sette, eller græve eller lade Vand flyde.]

5-10-55. [Hvo som setter Gaard, eller Huus, i Byens Vong, hvor Bønderne have deris Ager og Eng, enddog hand bygger paa sit eget, da skal hand dog sette det saa, at hand paa sit eget haver baade Fortog og Fægang og Farvej, alle Ejere skadisløse, eller tage det bort igien.]